

Jeho ruka není ukrácena

Hošťálková 1.10.2023

Písňe: EZ21 631, 334, Svítá 327, EZ21 687, 399

Čtení z písma: Iz 59, 1-14, Řím 9, 22-24

Bratři a sestry,

někdy se nám stává, že prožíváme těžké období našeho života. Voláme úpěnlivě k Bohu. Přesto den za dnem nic nelepší. Po nějaké době si většina z nás začne klást otázky. Proč mě Bůh neslyší? Proč nemůže zasáhnout a změnit můj život?

Stejně otázky si kladli Judejci v šestém století před Kristem, v období návratu z babylonského zajetí a právě na ně prorok Izajáš odpovídá:

Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. Což to nejsou vaše nepravosti, které vás oddělují od vašeho Boha? A vaše hříchy, které způsobily, že skryl tvář před vámi, a neslyší? (Iz 59,1-2)

Byla to složitá doba. Jen část Židů usazených v Babyloně mělo chuť se vrátit do chudého Judska. Proto návrat probíhal pomalu a v několika vlnách. Navíc Židé, kteří se vrátili, se cítili být nositeli pravé formy náboženství. Náboženské představy obyvatelstva, jež v Judsku zůstalo, považovali za pokleslé. Problémy nastaly ve více rovinách. Například velká část navrátilců patřila k úspěšnější bohatší části společnosti. Proto došlo k rozdělení na původní a navrátilce. Toto rozdělení pak napomohlo k bezpráví. Například v první kapitole se Izajáš zmiňuje o úplatných soudcích. V padesáté deváté kapitole je to popsáno velice barvitě.

Vezměme například příměr o jedovatých hadích vejcích, která když se rozšlápnou, vyklouzne z něj had. Dokonale to sedí. Zmije je totiž vejcoživorodá. Její zárodky se vyvíjí ve vejcích uvnitř jejího těla a líhnou se hned po naklazení vajec. To znamená, že po narušení zmijího vejce z něj opravdu vyleze malá zmije. Taková vejce se rozhodně nedají jíst. K tomu přidejme pavoučí síť, které pavouci líčí na své oběti. Tyto obrazy prorok o něco dále vysvětluje. Lidé z vyvoleného národa podvádí své bližní, přepadají je u cest a dopouštějí se nich násilí. Neváhají zneužívat úplatné soudce, aby se dostali k majetku. Krev na rukách naznačuje, že nešetří ani života svých bližních. Jenže takové chování nevede ku pokoji. Zkusme příběh ze současnosti.

Byl jednou jeden podvodník. Nabízel po telefonu úžasné možnosti ke zbohatnutí a spousta lidí mu na to skočila. Ale bohatl jenom on. Když už usoudil, že si nahospodařil dostatek peněz, začal uvažovat o tom, co s nimi. Koupil si tedy krásný dům a drahé auto. Manželce pak dopřál luxusní sadu šperků. Uplynul nějaký čas. Jednoho temného večera se náš podvodník smutně díval z okna svého domu na mizející koncová světla auta, které mu právě někdo ukradl. Další den ráno mu přišla soudní obsílka. Musí se do měsíce vystěhovat. Jeho dům už totiž patří někomu jinému. Podvodná firma zfalšovala příslušné dokumenty a přepsala podvodníkům dům na sebe. Chtěl se svěřit manželce, ale když za ní přišel, zjistil, že pláče. Někdo se v noci vloupal do jejího pokoje a odnesl všechny její šperky. Náš podvodník zahořkl. Řekl si: „Copak má smysl, se o něco snažit, když svět je plný zlodějů a podvodníků?“

Odpadnutí od Hospodina, víra v nicotu nebo lépe řečeno víra v modly přináší ztrátu životní orientace. Pokud věříme, že Bůh vidí naše činy, drží nás to „na uzdě“. Je-li ale nad námi namísto Boha nicota, pak je všechno dovoleno. Přesněji řečeno všechno, na co je lidská spravedlnost krátká. A ta někdy bývá slepá. Pokud je právo zkorumpované, pak neposkytuje žádnou ochranu, protože se spravedlností

má málo společného. Lidé popírají Boha a věří klamným věcem. Tápou životem jako slepí. Už nedokážou vnímat světlo. Připomínám, že pořád popisuji neutěšený stav Judeje z šestého století před Kristem a nikoli České republiky ze současnosti. Lidé jsou vystaveni dlouhodobému trápení, což v textu vystihuje příměr k mručícímu medvědu nebo lkající holubici. Volají k Bohu. Proč na ně dopustil takové trápení? Proč je neslyší a nezachrání?

Boží odpověď by se dala vyložit takto: „Skrývám se já před vámi nebo vy přede mnou, jsem hluchý k vašim prosbám nebo vy k tomu, co vám sděluji? Neobviňujte mě z toho, co si děláte navzájem. Nebudu potvrzovat svým konáním, že to co děláte je správné.“ Pokud ale půjdeme v textu dál, zjistíme, že Bůh svůj nevěrný lid přesto neopouští, ale zachrání ho svou mocí a spravedlností. My z dnešní perspektivy víme, že zaslíbení o vykupiteli bylo naplněno v Ježíši Kristu. On přináší východisko. On je spasitelem – zachráncem. On je vítězem nad hříchem.

Přesuňme se do naší současnosti. Podoba zla, které nás obklopuje s tím, které se dělo v Judei je až zarážející. Nejde jenom o korupci, podvody, násilí, vraždy a další extrémní projevy hříchu. Jde především o neustálý boj s hříchem v našich životech, v našich srdcích. Jde o každé naše rozhodnutí u něhož se máme ptát: „Jak to vidí Bůh? Snese to, co děláme jeho světlo nebo už tápeme ve tmě?“ Od Boha nás nemůže nikdo oddělit, jenom náš vlastní hřích. On se od nás nevzdaluje, jenom my od něj. Ale platí, že i když se ocitneme v té nejhlubší tmě, východiskem je pro nás Bůh sám v Ježíši Kristu.

Byl jednou jeden křesťan. Měl před sebou složitý a náročný úkol. Netýkal se ničeho duchovního, ale jeho zaměstnání. Šlo o velkou státní zakázku, která jeho zaměstnavateli slibovala hodně peněz. Náš křesťan se upřímně snažil nedopustit se ničeho zlého a zároveň úspěšně zvládnout svůj úkol. Trápil se proto mnoha nejasnostmi, že už ani nemohl pořádně spát. Upřímně se modlil k Bohu a nakonec se ho ptal: „Pane Bože, zvládnou to?“ Bůh mu odpověděl: „Nezvládneš, ale neboj se Já jsem s tebou.“

Zaslíbení dané obyvatelům Judeje platí i pro nás. Když voláme k Bohu a prosíme ho o pomoc, On není bezmocný, ani hluchý k našim prosbám. Toužíme po změně okolností našich životů, On však mění naše srdce. On nám dokonale rozumí a přesně ví, co doopravdy potřebujeme. Ví, že sami si nedokážeme pomoci a proto k nám přichází v Kristu se spravedlností a záchranou. Ve svém Duchu je neustále s námi a nese nás v našich trápeních a zápasech každého dne.

Amen.